

Ziekenzalving 27 oktober 2023

Evangelie volgens Mattheus 11,28-30

Komt allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt gaat, en Ik zal u rust en verlichting schenken. Neem mijn juk op uw schouders en leer van Mij: Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen, want mijn juk is zacht en mijn last is licht."

Overweging

Een arm om je schouder, wat is dat eigenlijk?

Een kind dat huilend met een bloedende knie naar binnen komt lopen, het krijgt een arm om zijn schouder. Als troost.

Een scholier die gezakt is voor zijn proefwerk, een arm om de schouder. 'Kop op, je kunt het wel'.

Of als hij voor zijn examen zakt: 'Volgende keer beter'.

Je hebt de band van je fiets geplakt maar hij loopt meteen weer leeg. Een arm om de schouder: ik help je wel.

Wordt een kind op school gepest: ik bescherm je, op mij kunt je rekenen.

Of het nu bemoediging is, of troost, versterking, bevestiging, hulp, bescherming, daar zit altijd de verzekering en geruststelling: ik ben bij je.

De pijn van het gevallen kind, die kun je als ouder niet wegnemen, die zal het zelf moeten verdragen, tot het over is. Maar zonder arm om de schouder kan een kind niet groeien en volwassen worden. Volwassen worden betekent leren dat niemand je pijn en mislukking, je ziekte en verdriet kan wegnemen. Een ander kan het niet voor je oplossen, je zult het zelf moeten dragen en doen. Het is jouw pijn en verdriet, jouw ziekte en lijden, het is jouw last, ook als je er niet om hebt gevraagd en het ook jouw schuld niet is dat je er mee zit opgescheept. Maar het kind kan niet volwassen worden als het

niet altijd ook weet: mijn moeder, mijn vader laten me niet in de steek. Ze zijn bij mij. De arm om de schouder: ik ben bij je.

En bij ons, volwassenen? Bij ons is het niet heel veel anders. Heten wij niet kinderen van God? Verdwijnt in ons het kind als wij volwassen worden? Met onze mislukte relaties, gemiste kansen, verkeerde keuzes, ernstige fouten, met ziekte en pijn zoeken ook wij iemand die ons opvangt, een arm om de schouder. Het besef: ik ben niet alleen. Daarom zegt Jezus: Komt allen tot mij die moe bent en gebukt gaat onder lasten.

Een kind loopt naar zijn ouders, en wordt zo volwassen. Het leert dat het verantwoordelijk is voor zijn leven, en dat het dat niet kan afgeven aan een ander. Het zal het zelf moeten doen. Een volwassene gaat naar God, en wordt zo kind. Hij of zij leert: ik ben te klein, ik kan het niet alleen. Ik heb de ander nodig. Kwetsbaar ben ik, en zo is ook de ander kwetsbaar, die mij nodig heeft. Ik ben een kind, een kind van God. En een kind van God, dat is ook de ander.

Volwassen zijn, dat kun je alleen als kind. Amen.